

ความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างเงินทุนของกิจการกับความสามารถในการทำกำไรของ
บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ในSET 100

**THE RELATIONSHIP BETWEEN THE CAPITAL STRUCTURE AND
PROFITABILITY OF FOOD AND BEVERAGE COMPANIES LISTED IN SET 100**

นางสาวสิรินทร์ญา กิตติวานิชกุล

สาขาวิชาการจัดการการเงินและธนาคาร คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ประเทศไทย

*ผู้รับผิดชอบบทความ

Sirinya Kittivanichkul

E-mail: sirinfern@hotmail.com

Finance and Banking, Business Administration, Ramkhamhaeng University, Thailand

*Corresponding author

บทคัดย่อ

การค้นคว้าอิสระนี้ทำการศึกษา (1)โครงสร้างเงินทุนกับความสามารถในการทำกำไร ของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ในSET100 (2)ความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างเงินทุนของกิจการต่อ ความสามารถในการทำกำไรของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 6 บริษัท ที่มีข้อมูลงบการเงินสมบูรณ์โดยใช้ข้อมูลแบบทุดิยภูมิจากแบบแสดงข้อมูลประจำปี (แบบฟอร์ม 56-1) และสรุปข้อมูลสารสนเทศของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ประจำปี 2558 – 2562 จากเว็บไซต์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

www.set.or.th ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) และแบบจำลองสมการถดถอยเชิงเส้นพหุ (Multiple Linear Regression Model)

ผลการศึกษา (1) โครงสร้างเงินทุนที่พิจารณาจาก อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น(DE), อัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อส่วนของผู้ถือหุ้น(LDE) และอัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อสินทรัพย์(LDA) กับความสามารถในการทำกำไรที่พิจารณาจาก อัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์รวม(ROA) ของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ในSET100 โดยส่วนใหญ่ พบว่า กิจกรรมมีการใช้ทุนจากแหล่งภายนอกโดยการกู้ยืมทั้งระยะสั้นและระยะยาว ประกอบกับการใช้สินทรัพย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้กิจการมีความสามารถในการทำกำไรได้ดี (2) โครงสร้างเงินทุนที่พิจารณาจาก อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น(DE) และอัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อสินทรัพย์(LDA) มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการทำกำไรในเชิงลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนโครงสร้างเงินทุนที่พิจารณาจากอัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อส่วนของผู้ถือหุ้น(LDE) มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการทำกำไรในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : โครงสร้างเงินทุน, ความสามารถในการทำกำไร, หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม

Abstract

The objective of this independent research was to study (1) the capital structure and profitability of food and beverage companies listed in SET100, (2) the relation between the company's capital structure to the profitability of 6 food and beverage companies listed. These companies own completed financial statement based on the secondary data from the annual report (56-1 form) and annual information summary of companies listed on the Stock Exchange of Thailand between 2015-2019 (www.set.or.th) The data were analysed by a descriptive statistics method and multiple linear regression model.

The research results are as follows. (1) The capital structure considered from the total debt to equity ratio (DE), long-term debt to equity ratio (LDE) and long-term debt to asset ratio (LDA) and the ability to gain profit considered from the return on assets (ROA) of food and beverage company listed in SET100

showed that the business uses the external source of fund in the form of short-term and long-term loans. It also uses its assets efficiently, increasing the ability to generate high profitability.

(2) The capital structure considered from the total debt to equity ratio (DE) and long-term debt to asset ratio (LDA) correlates with the ability of negative profitability. Their statistical significance is 0.05. The correlation between the capital structure considered from the long-term debt to equity ratio (LDE) and the ability of positive profitability had statistical significance of 0.05.

Keyword: Capital structure, Profitability, Food and beverage sector.

บทนำ

โครงสร้างเงินทุน(Capital Structure) ถือเป็นการตัดสินใจด้านการเงินที่สำคัญของบริษัท เนื่องจากการจัดหาแหล่งเงินทุน เพื่อการพัฒนาศักยภาพทางธุรกิจ และเพิ่มโอกาสในการขยายการเติบโตในอนาคตนั้น โดยทั่วไปการจัดการจัดหาแหล่งเงินทุนที่สำคัญมี 2 แหล่งคือแหล่งเงินทุนภายใน และแหล่งเงินทุนภายนอก โดยแหล่งเงินทุนภายใน เป็นแหล่งเงินทุนที่มาจากกิจการสามารถจัดหาได้เอง โดยไม่ต้องอาศัยการจัดหาจากบุคคล หรือสถาบันภายนอก ได้แก่ (1)กำไรสะสมของกิจการก็เกิดจากรายได้ หักด้วยค่าใช้จ่ายต่างๆ แล้วเกิดเป็นกำไรสะสมของกิจการ สามารถนำมาต่อยอดเป็นเงินลงทุนเพิ่มให้กับธุรกิจได้ (2) เงินทุน หรือ Equity : ในทางบัญชีเรียกว่า ส่วนของเจ้าของ เป็นเงินทุนในส่วนที่หุ้นส่วนหรือเจ้าของกิจการนำมาลงทุนเพื่อประกอบธุรกิจ

สำหรับแหล่งที่มาของเงินทุนจากแหล่งเงินทุนภายนอก ก็คือเงินทุนที่มาจากแหล่งภายนอกกิจการ ไม่ว่าจะเป็นจากบุคคลภายนอก ธุรกิจหรือสถาบันการเงินภายนอกกิจการ เป็นเงินที่กิจการไม่ได้จัดหาจากตนเอง หรือสร้างขึ้นเอง แหล่งเงินทุนภายนอกกิจการสามารถจัดหาได้จาก 2 ส่วน ได้แก่ การก่อหนี้ คือ การกู้ยืม จากบุคคลอื่น หรือการกู้ยืมเงินทุนจากสถาบันการเงิน โดยมีข้อดีของการจัดหาแหล่งเงินทุนด้วยวิธีการกู้ยืมเงินทุนคือกิจการสามารถนำดอกเบี้ยจ่ายมาหักเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อคำนวณลดหย่อนภาษีได้ อีกทั้งเจ้าของกิจการจะไม่ต้องสูญเสียความเป็นเจ้าของบางส่วนให้แก่นักลงทุน และมีข้อเสียของการกู้ยืมเงินทุนก็คือดอกเบี้ยที่ผู้กู้ยืมจะต้องจ่ายคืนบวกกับเงินต้นตามที่ตกลงกับผู้ลงทุน ซึ่งการกู้ยืมจากแหล่งเงินทุนที่แตกต่างกัน อัตราดอกเบี้ยที่จะต้องจ่ายคืนก็แตกต่างกันไป ดังนั้นผู้บริหารจึงควรพิจารณาถึงค่าใช้จ่ายในส่วนของดอกเบี้ย ก็อาจจะส่งผลต่อปัญหาสภาพคล่องของกิจการได้

แหล่งเงินทุนที่มาจากความเป็นเจ้าของกิจการ เช่น การออกจำหน่าย หุ้นสามัญ (Common Stock) หรือ หุ้นบุริมสิทธิ (Preferred Stock) โดยออกจำหน่ายแก่บุคคลภายนอก เพื่อระดมเงินลงทุนเข้าภายในบริษัท โดยที่ผู้ถือหุ้นที่ลงทุนในบริษัทจะมีสถานะเป็นเจ้าของตามสัดส่วนหุ้นที่ลงทุน โดยมีข้อดีคือไม่มีค่าใช้จ่ายในส่วน ของดอกเบี้ยให้แก่นักลงทุนที่มาลงทุน และมีข้อเสีย คือ นักลงทุนจะมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินหรือรายได้ของ กิจการ เจ้าของกิจการอาจสูญเสียอำนาจการควบคุมบางส่วนของกิจการ รวมไปถึงการแบ่งเงินปันผลให้แก่ผู้ ถือหุ้นตามสัดส่วนที่ตกลงกันไว้ด้วย

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยเป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2517 โดยทำหน้าที่เป็นหาการระดมทุนระยะยาวของบริษัทที่จดทะเบียนจึงเปรียบเสมือน ตลาดทุน เพื่อให้บริษัทที่จดทะเบียนไว้กับตลาดหลักทรัพย์ สามารถหา เงินทุนจากสาธารณะ หรือบุคคลทั่วไป ได้ ซึ่งตลาดหลักทรัพย์ได้แบ่งออกเป็น อุตสาหกรรม 8 กลุ่ม และ 28 หมวดธุรกิจ และหมวดอุตสาหกรรม อาหารและเครื่องดื่ม ก็ยังเป็นกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ ที่ผลิตอาหารและเครื่องอย่างมีประสิทธิภาพ เพียงพอต่อ ความต้องการของประชากรในประเทศ

จากสถานการณ์โควิด-19 ที่ผ่านมาคาดว่าดัชนีผลผลิตในภาพรวมอุตสาหกรรมอาหาร ไตรมาสที่ 2 ปี 2563 จะหดตัวมากเมื่อเทียบกับ ช่วงเดียวกันของปีก่อน ด้วยปัจจัยลบอย่างวัตถุดิบสินค้าเกษตรลดลงจาก ปัญหาภัยแล้ง เช่น อ้อย ปาล์ม น้ำมัน สับปะรด และมันสำปะหลัง ทำให้ไม่เพียงพอต่อความต้องการผลิตของ โรงงาน อย่างไรก็ตาม ไทยน่าจะยังคงได้รับอานิสงส์จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ซึ่ง ส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมอาหารสำเร็จรูป (บะหมี่กึ่ง สำเร็จรูป หนุ่ยและซาร์คืนกระป๋อง) ขยายตัวตามความ ต้องการของตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ต้องการรักษาระดับความมั่นคงด้านอาหาร สำหรับมูลค่า การส่งออกไตรมาสที่ 2 ปี 2563 อาจจะทรงตัวหรือขยายตัวเล็กน้อย ตามความต้องการบริโภคและสำรอง อาหารในต่างประเทศ แต่อาจได้รับผลกระทบจากมาตรการ Lockdown ประเทศที่ส่งผลโดยตรงต่อ Food service ในสินค้าสำคัญ เช่น (1) ไก่เนื้อ ที่อาจจะได้รับผลกระทบ จาก EU ที่มีแนวโน้มจะปรับลดการนำเข้าไก่ เนื้อจากประเทศที่ 3 (บราซิล ไทย และยูเครน) จำนวน 850,000 ตัน เนื่องจากปัญหาอุปทานส่วนเกิน (2) น้ำตาล อาจจะได้รับผลกระทบจากผู้ผลิตน้ำตาลรายใหญ่ เช่น บราซิล จะใช้ อ้อยเพื่อผลิตน้ำตาลมากขึ้น และลดการ ผลิตเอทานอลลง ตามความต้องการใช้น้ำมันทั้งโลกในปี 2563 ที่คาดว่าจะ ลดลงประมาณร้อยละ 20 - 30 จาก ปี 2562 เนื่องจากระบบการขนส่งและการเดินทางที่ลดลงจากมาตรการ Lockdown ประกอบกับปริมาณการ บริโภคน้ำตาลอาจจะลดลงมากกว่า 2 ล้านตันต่อปีเนื่องจากการปิด Food service (การบริโภคของทั้ง โลกอยู่ที่ ประมาณ 175 ล้านตันต่อปี) ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.)

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาโครงสร้างเงินทุนและความสามารถในการทำกำไรของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่มใน SET100
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างเงินทุนและความสามารถในการทำกำไรของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่มใน SET100

สมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า หนี้สินมีความสัมพันธ์เชิงลบต่อความสามารถในการทำกำไรของบริษัท เนื่องจากภาระทางดอกเบี้ยจากการกู้ยืมที่เป็นส่วนที่กิจการต้องชำระให้แก่ ผู้ให้กู้หรือผู้มีสถานะเป็นเจ้าหนี้ จึงส่งผลให้ความสามารถในการทำกำไรของบริษัทลดลง ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างเงินทุน ที่พิจารณาจากอัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้นรวม (DE) มีความสัมพันธ์กับอัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ROA)
1. โครงสร้างเงินทุน ที่พิจารณาจากอัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อสินทรัพย์รวม (LDA) มีความสัมพันธ์กับ อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ROA)
2. โครงสร้างเงินทุน ที่พิจารณาจากอัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อส่วนของผู้ถือหุ้นรวม (LDE) มีความสัมพันธ์กับอัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ROA)

ขอบเขตการวิจัย (Scope of the Research)

การค้นคว้าอิสระนี้ ทำการศึกษาเฉพาะรายชื่อหลักทรัพย์ที่ใช้คำนวณดัชนี SET100 ของกลุ่มอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 6 หลักทรัพย์ จากทั้งหมด 8 หลักทรัพย์ ที่เริ่มต้นซื้อขายก่อนปี 2558 และมีข้อมูลงบการเงินสมบูรณ์ โดยใช้ข้อมูลแบบทศนิยมจากแบบแสดงข้อมูลประจำปี (แบบฟอร์ม 56-1) และสรุปข้อมูลสารสนเทศของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ประจำปี 2558 – 2562 จากเว็บไซต์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย www.set.or.th

ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยใช้ข้อมูลจากฐานข้อมูล SETSMART ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยใช้อัตราส่วนทางการเงินในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนของกิจการกับความสามารถในการทำกำไร คืออัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้นรวม (Total debt to total equity ratio : DE) , อัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อสินทรัพย์ (LDA), อัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (LDE) และ อัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์รวม (Return On Assets) หรือ ROA

ขอบเขตด้านประชากร ผู้วิจัยเลือกบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยหมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ใน SET100 จำนวน 6 บริษัทจากจำนวน 8 บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ที่มีข้อมูลงบการเงินสมบูรณ์

ขอบเขตด้านระยะเวลา ศึกษาจากปัจจัยต่างๆ ของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในกลุ่มดัชนี SET 100 หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ระหว่างวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2558 ถึง วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2562

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของโครงสร้างเงินทุนกับความสามารถในการทำกำไร ดังนี้

แนวคิดและทฤษฎีโครงสร้างเงินทุน

โครงสร้างเงินทุน (Capital Structure) เป็นการจัดหาเงินทุนระยะยาวของธุรกิจ ซึ่งได้แก่หนี้สินระยะยาว หนี้บุริมสิทธิและส่วนของผู้ถือหุ้น โครงสร้างของเงินทุนจะไม่รวมหนี้สินระยะสั้น ดังนั้นโครงสร้างของเงินทุนจึงเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างทางการเงิน

หนี้สินระยะยาว คือภาระผูกพันที่กิจการจะต้องชำระคืนบุคคลหรือกิจการอื่น ที่มีระยะเวลาการชำระคืนเกิน 1 ปี แต่ถ้าหากหนี้สินระยะยาวใดที่จะถึงกำหนดชำระภายใน 1 ปีข้างหน้า หนี้สินระยะยาวจำนวนนั้นจะถือเป็นหนี้สินหมุนเวียน ได้แก่

1. เจ้าหนี้จำนอง (Mortgages Payable) หมายถึง การกู้เงินโดยออกตัวเงินจ่ายที่มีอสังหาริมทรัพย์เป็นหลักประกัน ตัวเงินจ่ายอาจจะถึงกำหนดชำระที่เดียวทั้งจำนวน ณ วันถึงกำหนด หรืออาจจะผ่อนชำระ

เป็นงวด ๆ ก็ได้ ถ้าถึงกำหนดชำระคราวเดียว ณ วันถึงกำหนด ก็จะแสดงเป็นหนี้สินระยะยาว จนกว่าจะถึงงวดปัจจุบันนับจากวันที่ในงบดุลจึงจะแสดงเป็นหนี้สินหมุนเวียน ในกรณีที่ถึงกำหนดชำระเป็นงวด ๆ เฉพาะจำนวนที่จะถึงกำหนดในงวดปัจจุบันนับจากวันที่ในงบดุลจึงจะแสดงเป็นหนี้สินหมุนเวียน จำนวนหนี้ที่เหลือให้แสดงเป็นหนี้สินระยะยาว

2. สัญญาซื้อระยะยาว (Purchase Contract) หมายถึง การซื้อที่ดินอาคารและอุปกรณ์โดยวิธีผ่อนชำระซึ่งราคาจะสูงกว่าราคาซื้อเงินสด เพราะผู้ขายจะรวมดอกเบี้ยเข้าไปในราคาขายด้วยในสัญญาจะกำหนดให้ผู้ซื้อจ่ายเงินเป็นงวด ๆ งวดละเท่า ๆ กัน การแสดงในงบดุลให้แสดงหนี้สินส่วนที่จะถึงกำหนดชำระในงวดปัจจุบันนับจากวันที่ในงบดุลเป็นหนี้สินหมุนเวียน จำนวนที่เหลือให้แสดงเป็นหนี้สินระยะยาว

3. รายได้รอการตัดบัญชี (Deferred Revenue) หมายถึง รายได้ที่กิจการได้รับล่วงหน้าเฉพาะส่วนที่ยังถือเป็นรายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีปัจจุบันไม่ได้ และจะถือเป็นรายได้ของรอบระยะเวลาบัญชีต่อ ๆ ไป

4. ตัวเงินจ่ายระยะยาว (Long – term Note Payable) หมายถึง ตัวเงินจ่ายที่มีกำหนดเวลาชำระเกินกว่า 1 ปี กิจการจะออกตัวเงินระยะยาวเพื่อชำระหนี้ค่าซื้อที่ดินอาคารและอุปกรณ์ที่มีราคาสูง หรือเพื่อกู้ยืมเงินในวงเงินสูงมากและกำหนดเวลาชำระหนี้ยาวนานหลายปี วิธีการบัญชีของตัวเงินระยะยาวจะซับซ้อนกว่าตัวเงินระยะสั้น เนื่องจากจะต้องนำอัตราดอกเบี้ยในตลาด (Market Rate) เข้ามาเกี่ยวข้องในการคำนวณมูลค่าปัจจุบัน (Present Value) ของกระแสเงินสดที่จะได้รับในอนาคตของตัวเงิน

5. หุ้นกู้ (Bonds) หมายถึง การที่กิจการกู้เงินจากบุคคลภายนอก โดยออกหุ้นกู้ไว้ให้เป็นหลักฐาน ซึ่งกิจการจะจ่ายผลตอบแทนให้กับผู้ถือหุ้นกู้ในรูปของดอกเบี้ย ซึ่งหุ้นกู้นี้มักจะมีกำหนดการไถ่ถอนมากกว่า 1 ปีและเมื่อครบกำหนดไถ่ถอนแล้ว กิจการก็จะต้องนำเงินไปชำระคืนให้กับผู้ถือหุ้นกู้ ซึ่งเราเรียกว่าการไถ่ถอนหุ้นกู้นั่นเอง

หุ้นบุริมสิทธิ (Preferred Stock) เป็นตราสารที่ผู้ถือมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของกิจการเช่นเดียวกับหุ้นสามัญ แม้จะไม่มีสิทธิในการออกเสียงลงมติในที่ประชุมผู้ถือหุ้น แต่เมื่อกิจการมีกำไรจากการดำเนินงาน ผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิจะได้รับเงินปันผลในอัตราคงที่ ซึ่งอาจจะมากหรือน้อยกว่าผู้ถือหุ้นสามัญก็ได้ ขณะเดียวกัน หากกิจการนั้นต้องเลิกกิจการ และมีการชำระบัญชีโดยการขายทรัพย์สิน ผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิ์ก็จะได้รับเงินคืนทุนก่อนผู้ถือหุ้นสามัญ

ส่วนของผู้ถือหุ้น (Shareholder's Equity) หมายถึง ส่วนที่เป็นการลงทุน จากผู้ถือหุ้น ซึ่งอาจเป็นได้ ทั้งหุ้นบุริมสิทธิ และ หุ้นสามัญ ผลตอบแทนจากการลงทุนในหุ้นมักอยู่ในรูปของเงินปันผล โดยการบันทึกงบดุล กรณีการขายหุ้นให้กับบุคคลอื่น ในราคาที่สูงกว่าราคาพาร์ จะบันทึกเท่ากับราคาพาร์ ในรายการทุนจดทะเบียนเรียกชำระแล้ว และบันทึกส่วนเกินที่ได้รับในรายการ ส่วนเกินมูลค่าหุ้น

แนวคิดทฤษฎีโครงสร้างเงินทุน โดย Modigliani และ Miller MM (1958 อ้างถึงใน Frydenberg, 2004) ได้ศึกษาและนำเสนอทฤษฎีและข้อสรุปเกี่ยวกับโครงสร้างเงินทุนไว้ 2 รูปแบบ คือ 1. รูปแบบที่ไม่มีภาษีเงินได้ 2. รูปแบบที่มีภาษีเงินได้ โดยสัดส่วนโครงสร้างเงินทุนไม่กระทบกับมูลค่าของบริษัทในตลาดทุนที่สมบูรณ์ (Perfect Capital Market) แนวคิดดังกล่าวอยู่ภายใต้สมมติฐานที่ว่า (1) ไม่มีภาษีเงินได้ (Tax) (2) ไม่มีค่าธรรมเนียมการซื้อขายหลักทรัพย์ (Floatation Cost) (3) ไม่มีต้นทุนที่จะทำให้บริษัทล้มละลาย (Bankruptcy Cost) (4) นักลงทุนสามารถกู้ยืมได้ในอัตราเดียวกันกับที่บริษัทกู้ยืม (5) นักลงทุน และผู้บริหารมีการรับรู้ข้อมูลที่เท่าเทียมกัน (Symmetric Information) เกี่ยวกับ โอกาสในการลงทุนของบริษัทในอนาคต (6) กำไรก่อนดอกเบี้ยและภาษี (EBIT) ไม่ถูกกระทบโดยการจัดหาเงินจากหนี้สิน

สมมติฐานลำดับการจัดหาเงินทุน (Pecking order hypothesis) ปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อโครงสร้างเงินทุน คือ แนวคิดที่ผู้บริหารชอบจัดลำดับการจัดหาเงินทุนอย่างไร โดยปกติบริษัทจะจัดหาเงินทุนจากเจ้าหนี้และค่าใช้จ่ายค้างจ่ายเป็นอันดับแรก แหล่งที่สองคือจากกำไรสะสมที่เกิดในระหว่างปี จากนั้น ถ้ายังไม่เพียงพอต่อความต้องการจึงใช้วิธีออกจำหน่ายหนี้สิน และการออกจำหน่ายหุ้นสามัญเป็นลำดับสุดท้ายเหตุผลจากการจัดลำดับดังกล่าว เพราะ การได้เงินทุนจากสินเชื่อที่ได้อย่างต่อเนื่องและเงินทุนจากกำไรสะสมไม่เสียค่าใช้จ่ายในการจัดหา และเมื่อออกจำหน่ายหนี้สินใหม่ ต้นทุนยังคงต่ำ อย่างไรก็ตาม ค่าใช้จ่ายในการจัดหาเงินทุนจากเจ้าของค่อนข้างสูง ประกอบกับการมีอยู่ของ Asymmetric Information (การรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่ไม่เท่าเทียมกัน) และผลกระทบของการส่งสัญญาณ ทำให้ทฤษฎีลำดับนี้มีเหตุผลและมีอิทธิพลต่อโครงสร้างเงินทุน (Eugene F. Brigham, Joel F. Houston, Hsu Jun-ming, Kong Yoon Kee, A.N. Bany-Arifin, การจัดการการเงิน, 2559)

แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการทำกำไร

ความสามารถในการทำกำไรของกิจการ เป็นตัวสะท้อนให้เห็นความสามารถในการบริหารของฝ่ายบริหาร บ่งบอกว่ากิจการมีความสามารถในการชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ ทั้งเจ้าหนี้ระยะยาวและตอบแทนต่อผู้เป็นเจ้าของอย่างไร โดยพิจารณาจากอัตราส่วน ดังนี้

อัตรากำไรสุทธิ (Net Profit Margin : NPM)

อัตราส่วนกำไรสุทธิ เป็นอัตราส่วนที่นักลงทุนใช้พิจารณาความสามารถในการทำกำไร (Profitability) มากที่สุด เพราะเป็นบทสรุปความสามารถในการทำกำไรและการแข่งขันของบริษัทภายในอุตสาหกรรมเดียวกัน สามารถคำนวณได้โดย

$$\% \text{Net Profit Margin (NPM)} = \text{กำไรสุทธิ} / \text{ยอดขายหรือรายได้รวม}$$

หากคำนวณอัตราส่วนแล้วมีค่าสูงแสดงให้เห็นถึงความสามารถของทีมบริหารหรือผู้ประกอบการในการทำกำไรและควบคุมค่าใช้จ่ายทั้งหมดภายในบริษัทได้เป็นอย่างดี หากอัตราส่วนกำไรสุทธิต่ำ อาจเป็นผลมาจากการควบคุมค่าใช้จ่ายที่ไม่มีประสิทธิภาพ หรือมีการแข่งขันภายในอุตสาหกรรมที่รุนแรง

บริษัทที่มีอัตราส่วนกำไรสุทธิสูง จะมีความสามารถในการแข่งขันที่ดีอย่างเป็นธรรมชาติ จะควบคุมค่าใช้จ่ายทุกอย่างได้อย่างสมดุล และมีความสม่ำเสมอทุกปี หรืออยู่ในอุตสาหกรรมที่มีการแข่งขันต่ำ การมีอัตรากำไรสุทธิเติบโตขึ้นต่อเนื่องในทุกปี หมายความว่าบริษัทสามารถเพิ่มยอดขาย ลดต้นทุนขายและค่าใช้จ่ายได้อย่างต่อเนื่อง ทำให้ความสามารถในการแข่งขันโดดเด่นกว่าคู่แข่งที่รักษาอัตรากำไรสุทธิไว้ไม่ได้

บริษัทที่มีอัตรากำไรสุทธิที่สม่ำเสมอในอดีตจะช่วยให้นักลงทุนสามารถประมาณการแนวโน้มของกำไรในอนาคตได้แม่นยำมากขึ้น เพราะบริษัทมีความสามารถในการควบคุมต้นทุนและค่าใช้จ่ายทั้งหมดได้ดี แม้ว่ารายได้รวมจะเพิ่มขึ้นหรือลดลง

อย่างไรก็ตามบริษัทที่มีอัตรากำไรสุทธิต่ำไม่ได้หมายความว่าบริษัทหรือธุรกิจที่ไม่ดี แต่เพราะธรรมชาติของธุรกิจไม่เหมือนกัน ต้องพิจารณาลักษณะการประกอบธุรกิจของบริษัท เพราะบางบริษัทอาจจะมีต้นทุนขายสูงทำให้กำไรขั้นต้นเหลือน้อย หลังจากหักค่าใช้จ่ายทั้งหมดแล้วทำให้ธุรกิจมีกำไรสุทธิต่ำเมื่อเทียบกับรายได้ทั้งหมด

การพิจารณาอัตรากำไรสุทธิจะใช้อัตราส่วนทางการเงินอื่นประกอบ อัตราส่วนกำไรขั้นต้น (Gross Profit Margin) เป็นอัตราส่วนที่นักลงทุนนิยมใช้พิจารณาประกอบ เพื่อดูว่าบริษัทมีการควบคุมค่าใช้จ่ายในการบริหารอย่างไร เพราะในบางธุรกิจที่มีอัตรากำไรขั้นต้นสูง แต่มีอัตรากำไรสุทธิต่ำ เป็นเพราะมีค่าใช้จ่ายในการขายและบริหารสูง บริษัทจึงมีค่าใช้จ่ายด้านการตลาดสูง เช่น ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ เป็นต้น

อย่างไรก็ตามการพิจารณาอัตรากำไรสุทธิก็มีข้อควรระวัง เพราะในบางปีบริษัทที่มีอัตรากำไรสุทธิสูงขึ้นหรือลดลงผิดปกติ โดยไม่มีความผิดปกติของอัตราส่วนกำไรขั้นต้นหรืออัตราส่วนค่าใช้จ่ายต่อรายได้ อาจเกิดจากรายได้พิเศษซึ่งเกิดเป็นกรณีพิเศษในรอบระยะเวลาดำเนินงานนั้น นักลงทุนควรตัดรายการพิเศษนั้นออกแล้วใช้ตัวเลขจากการดำเนินงานปกติของกิจการเพื่อความถูกต้องแม่นยำในการวิเคราะห์ (<https://www.moneywecan.com/financial-analysis/quick-ratio/net-profit-margin/>)

อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (Return on Assets : ROA)

อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ หรือ ROA เป็นอัตราส่วนทางการเงินระหว่างกำไรสุทธิกับสินทรัพย์รวม บ่งบอกถึงความสามารถของกิจการที่จะนำสินทรัพย์ที่มีไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินการของกิจการได้ อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ คำนวณได้โดย

$$\text{อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ROA)} = \text{กำไรสุทธิ/สินทรัพย์รวม(เฉลี่ย)} \times 100$$

หาก ROA ที่คำนวณได้มีค่ามาก แสดงว่ากิจการได้นำสินทรัพย์ที่มีอยู่ไปใช้ในการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ได้ผลตอบแทน รับผิดชอบแทนสูง สังเกตได้ว่าบริษัทที่ ROA สูงๆมักเป็นบริษัทกลุ่มบริการ ซึ่งอาจจะมีสินทรัพย์ถาวรน้อยกว่าบริษัทกลุ่มผลิตที่ต้องลงทุนที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ค่อนข้างมาก (<http://www.investertest.co/investment/roa-rofa-rota-roce-roe-roic/>) หาก ROA ที่คำนวณได้มีค่าน้อย แสดงว่ากิจการได้นำสินทรัพย์ที่มีอยู่ไปใช้ในการดำเนินงานได้อย่างไร้ประสิทธิภาพ ทำให้ผลตอบแทนจากการใช้สินทรัพย์ไม่ดีเท่าที่ควร

อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (Return on Equity : ROE)

อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น เป็นอัตราส่วนทางการเงินที่เปรียบเทียบระหว่างกำไรสุทธิและส่วนของผู้ถือหุ้น คำนวณได้โดย

$$\text{อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE)} = \text{กำไรสุทธิของบริษัท/ส่วนของผู้ถือหุ้น} \times 100$$

โดยทั่วไป ROE ยิ่งสูงยิ่งดี เพราะแปลว่าผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้นสูง แต่ตัวเลขนี้จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับลักษณะของแต่ละธุรกิจ ธุรกิจที่มีแบรนด์ มีความสามารถในการแข่งขันและใช้ทุนในการขยายกิจการน้อยจะมี ROE ที่สูงกว่า เพราะสามารถทำกำไรได้มากเมื่อเทียบกับเงินทุน สำหรับธุรกิจที่มีการแข่งขันสูงและต้องใช้ทุนสูงจะมี ROE น้อย บริษัทที่มีทรัพย์สินมากเกินไป หรือเก็บเงินไว้กับบริษัทมากเกินไป แต่ไม่สามารถทำกำไรได้ ก็อาจส่งผลให้ ROE น้อยได้ อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE) สามารถนำไปวิเคราะห์โมเดลธุรกิจต่างๆ ได้ ว่าธุรกิจไหนทำกำไรได้ดี แต่ทั้งนี้ต้องดูปัจจัยอื่นๆประกอบด้วย เพราะการลงทุนคือการมองไปในอนาคต ถ้าลงทุนในบริษัทที่ ROE ต่ำแต่มีแนวโน้มว่าจะดีขึ้นในอนาคตก็อาจเป็นการลงทุนที่ดี ในทางกลับกัน ถ้าลงทุนในบริษัทที่ ROE สูง แต่แนวโน้มค่า ROE แ่ลง ก็อาจจะเป็นการลงทุนที่ไม่ดีได้ (<https://www.longtunman.com/7271>)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) และแบบจำลองสมการถดถอยเชิงเส้นพหุ (Multiple Linear Regression Model)

สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อบรรยายและสรุปข้อมูลเบื้องต้น โดยค่าสถิติที่นำมาใช้ประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percentage), ค่าเฉลี่ย (Mean), ค่าต่ำสุด (Minimum), ค่าสูงสุด (Maximum) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

แบบจำลองสมการถดถอยเชิงเส้นพหุ (Multiple Linear Regression Model) เพื่อประมาณค่าที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างเงินทุนและความสามารถในการทำกำไรตามรูปแบบสมการ ดังนี้

$$ROA_{it} = \beta_0 + \beta_1 DE_{it} + \beta_2 LDE_{it} + \beta_3 LDA_{it} + \epsilon_{it}$$

โดยที่ ROA = อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์

β_0 = ค่าคงที่

β_1 = อัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม เมื่อตัวแปรอิสระ DE เปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย

β_2 = อัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม เมื่อตัวแปรอิสระ LDE เปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย

β_3 = อัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม เมื่อตัวแปรอิสระ LDA เปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย

DE = อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น

LDE = อัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อส่วนของผู้ถือหุ้น

LDA = อัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อสินทรัพย์รวม

ϵ = ค่าความคลาดเคลื่อน

i = บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย กลุ่ม SET100 หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม

t = ไตรมาสที่ 1 ของปี 2558 ถึง ไตรมาสที่ 4 ของปี 2562

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยพิจารณาข้อมูลจากแบบแสดงข้อมูลประจำปี (แบบฟอร์ม 56-1) และสรุปข้อมูลสารสนเทศของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ประจำปี 2558 – 2562 จากเว็บไซต์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย www.set.or.th

สรุปผลการวิจัย

อภิปรายผลการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)

1) อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (DE) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.158 (ค่าสูงสุดไม่ควรเกิน 1 เท่า) หมายความว่า บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ใน SET100 โดยส่วนใหญ่มีหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น มากกว่า 1 แสดงถึงการใช้ทุนจากการกู้ยืม สร้างหนี้

มากกว่าทุน อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (LDE) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.584 (ค่าสูงสุดไม่ควรเกิน 1 เท่า) หมายความว่า บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ใน SET100 โดยส่วนใหญ่จัดหาเงินทุนจากหนี้สินระยะยาวค่อนข้างน้อย เงินทุนส่วนใหญ่มาจากส่วนของผู้ถือหุ้น แต่ในบางหลักทรัพย์ ที่มีค่าอัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อส่วนของผู้ถือหุ้นมากกว่า 1 แสดงว่า มีหนี้สินระยะยาวมากเกินไป ซึ่งอาจส่งผลเสียต่อการชำระหนี้ได้

2) อัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (LDE) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.584 (ค่าสูงสุดไม่ควรเกิน 1 เท่า) หมายความว่า บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ใน SET100 โดยส่วนใหญ่จัดหาเงินทุนจากหนี้สินระยะยาวค่อนข้างน้อย เงินทุนส่วนใหญ่มาจากส่วนของผู้ถือหุ้น แต่ในบางหลักทรัพย์ ที่มีค่าอัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อส่วนของผู้ถือหุ้นมากกว่า 1 แสดงว่า มีหนี้สินระยะยาวมากเกินไป ซึ่งอาจส่งผลเสียต่อการชำระหนี้ได้

3) อัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อสินทรัพย์รวม (LDA) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.216 (ค่าสูงสุดไม่ควรเกินร้อยละ 60 หรือ 0.6) หมายความว่า บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ใน SET100 โดยส่วนใหญ่มีการซื้อสินทรัพย์ด้วยหนี้สินระยะยาวค่อนข้างน้อย ทำให้กิจการยังมีเครดิตทางการเงินอยู่มาก อนาคตสามารถกู้ยืมเงินได้อีกมาก

4) อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ROA) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.948 แสดงว่าบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ใน SET100 โดยส่วนใหญ่สามารถให้ผลตอบแทนจากการสินทรัพย์รวมสูง ใช้สินทรัพย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อภิปรายผลการวิเคราะห์สถิติสมการถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

โครงสร้างเงินทุนพิจารณาจากอัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (DE)

จากแบบจำลองสมการถดถอยเชิงเส้นพหุ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของโครงสร้างเงินทุนที่มีผลกับความสามารถในการทำกำไรของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ใน SET 100 ผ่านตัววัดมูลค่าทางบัญชีของกิจการ พบว่า โครงสร้างเงินทุนที่พิจารณาจากอัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (DE) มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการทำกำไรที่พิจารณาจากอัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ROA) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีความสัมพันธ์ในเชิงลบ แสดงว่ายิ่งกิจการมีหนี้สินรวมมากกว่าสินทรัพย์รวมเท่าไรจะส่งผลให้อัตราผลตอบแทนที่กิจการและผู้ถือหุ้นได้รับลดน้อยลง โดยสอดคล้องกับทฤษฎี จัดหาเงินทุน (Pecking order hypothesis) ที่ว่าบริษัทจะจัดหาเงินทุนจากเจ้าหนี้และค่าใช้จ่ายค้างจ่ายเป็นอันดับแรก แหล่งที่สองคือจากกำไรสะสมที่เกิดในระหว่างปี

โครงสร้างเงินทุนพิจารณาจากอัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (LDE)

จากแบบจำลองสมการถดถอยเชิงเส้นพหุ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของโครงสร้างเงินทุนที่มีผลต่อความสามารถในการทำกำไรของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ใน SET 100 ผ่านตัววัดมูลค่าทางบัญชีของกิจการ พบว่า โครงสร้างเงินทุนที่พิจารณาจากอัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (LDE) มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการทำกำไรที่พิจารณาจากอัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ROA) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีความสัมพันธ์ในเชิงบวก แสดงว่า ยิ่งกิจการมีหนี้สินระยะยาวมากกว่าส่วนของผู้ถือหุ้นเท่าไร จะส่งผลให้อัตราผลตอบแทนที่กิจการและผู้ถือหุ้นได้รับมากขึ้น คือ เมื่อกิจการเลือกใช้เงินทุนจากหนี้สินระยะยาวมากกว่าจากผู้ถือหุ้นหรือทุนภายใน เพราะหนี้สินทำให้ได้ประโยชน์ในแง่ของเกราะป้องกันภาษี ทำให้กำไรจากการดำเนินงานเพิ่มขึ้น เป็นประโยชน์ต่อผู้ถือหุ้น สอดคล้องกับทฤษฎีได้อย่างเสียอย่างบนภาวะผูกพัน (The trade-off theory of leverage) ที่ว่า ผลประโยชน์ของหนี้สินกับอัตราดอกเบี้ยที่สูงขึ้น อัตราหนี้สินระยะยาวต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (LDE) มีความสัมพันธ์กับอัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ROA) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โครงสร้างเงินทุนพิจารณาจากอัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อสินทรัพย์รวม (LDA)

จากแบบจำลองสมการถดถอยเชิงเส้นพหุ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของโครงสร้างเงินทุนที่มีผลต่อความสามารถในการทำกำไรของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ใน SET 100 ผ่านตัววัดมูลค่าทางบัญชีของกิจการ พบว่า โครงสร้างเงินทุนที่พิจารณาจากอัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อสินทรัพย์รวม (LDA) มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการทำกำไรที่พิจารณาจากอัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ROA) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีความสัมพันธ์ในเชิงลบ แสดงว่ากิจการยิ่งมีหนี้สินระยะยาวมากกว่าสินทรัพย์รวมเท่าไรจะส่งผลให้อัตราผลตอบแทนที่กิจการได้รับลดน้อยลง คือ กิจการมีหนี้สินระยะยาวมากกว่าเมื่อเทียบกับสินทรัพย์ โดยการกู้ยืมเงินระยะยาวจากแหล่งเงินทุนภายนอก ไม่สามารถให้ผลตอบแทนและชดเชยความเสี่ยงได้ตามที่กิจการคาดหวังได้ ซึ่งอัตราหนี้สินระยะยาวต่อสินทรัพย์รวม (LDA) มีความสัมพันธ์กับอัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ROA) ตรงกับแนวคิด (Farida, et al., 2014) ที่กล่าวไว้ว่าการมีสินทรัพย์ปริมาณมาก จากการกู้หนี้สินระยะยาวส่งผลให้กิจการมีความสัมพันธ์เชิงลบ กับอัตราส่วนทางการเงิน

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้วิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาโครงสร้างเงินทุนกับความสามารถในการทำกำไรของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หมวดอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ใน SET100 โดยโครงสร้างเงินทุน ที่นำมาพิจารณาจากอัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (DE) มีความสัมพันธ์เชิงลบต่อความสามารถในการทำกำไร, อัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (LDE) มีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อความสามารถในการทำกำไร, อัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อสินทรัพย์รวม (LDA) มีความสัมพันธ์เชิงลบต่อความสามารถในการทำกำไร

สำหรับการศึกษาในอนาคต ควรศึกษาเพิ่มเติมในกลุ่มธุรกิจอื่นๆ เพื่อศึกษาโครงสร้างเงินทุนมีผลกับความสามารถในการทำกำไรหรือไม่ เพิ่มจำนวนข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ ประกอบกับสถานะทางเศรษฐกิจในแต่ละปีที่ มีผลต่อตัววัดมูลค่าทางบัญชีของกิจการ อาจเพิ่มตัวแปรตามที่ใช้ในการศึกษาถึงความสามารถในการทำกำไรในส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE) เพื่อเสนอข้อมูลในการทำกำไรอีกด้านหนึ่ง สามารถใช้ประกอบการตัดสินใจของนักลงทุน

บรรณานุกรม

Gill, A., Biger, N., & Mathur, N. (2011). The Effect of Capital Structure on Profitability: Evidence from the United States. *International Journal of Management*, 28(4).

Chahenza, J.M. (2017). The effect of capital structure on the profitability of energy utility companies in Kenya. Unpublished master's thesis, University of Nairobi, Kenya.

วิรุฬห์ ลำกุล : 2558 ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความสามารถในการทำกำไรของธนาคารพาณิชย์
วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเงิน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

เนาวรัตน์ ศรีพนากุล:2558 ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อโครงสร้างเงินทุนของบริษัทจดทะเบียนในตลาด
หลักทรัพย์แห่งประเทศไทย.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

นฤมลวรรณ ตั้งกิจเจริญพร : 2559 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างเงินทุนและความสามารถในการดำเนินงานของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์

นายจิราวัฒน์ แสงเป้า : 2560 ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อโครงสร้างเงินทุนของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย กลุ่ม SET100 และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย กลุ่ม SET100 และตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต วิชาเอกการเงิน,มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

พุทธิมน เพชรคง : 2560 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างเงินทุนของกิจการต่อมูลค่ากิจการและความสามารถในการทำกำไรของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ ระหว่างปี พ.ศ.2555 – พ.ศ.2559 วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการเงิน,มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

นายณฤพนธ์ สุขสมยา: 2560 ศึกษาผลกระทบของโครงสร้างเงินทุนที่มีผลต่อความสามารถในการทำกำไร ของบริษัทจดทะเบียนในกลุ่มธุรกิจการแพทย์ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย วิทยานิพนธ์
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเงิน ,มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

นันทกร ลี้มสู่มังคลกุล : 2560 ศึกษาความสัมพันธ์ของโครงสร้างเงินทุนต่อผลประกอบการทางการเงินของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)ในประเทศไทย.วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

นิตาชล คำสิงห์ :2560 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนกระแสเงินสดจากกิจกรรมดำเนินงานกับความสามารถในการทำกำไรของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกลุ่มอุตสาหกรรม
สินค้าอุปโภคบริโภค.วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะบัญชี มหาวิทยาลัยศรีพระทุม

วิรากานต์ รักษ์สมบูรณ์: 2560 ศึกษาลักษณะเฉพาะของบริษัทและอิทธิพลของอุตสาหกรรมที่ส่งผลต่อโครงสร้างเงินทุนของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ (mai) วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะ
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปุลลชญา ปัทมกษกร (2561) ศึกษาผลกระทบของโครงสร้างเงินทุนที่มีต่อประสิทธิภาพในการทำกำไรของบริษัทที่ดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับพลังงานสะอาด ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

วรนิษฐ์ พรพัฒนะวัฒน์ (2561) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างเงินทุนกับมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐศาสตร์ที่มีผลกระทบต่อราคาหลักทรัพย์และการจ่ายเงินปันผลของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย กลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจบริการ หมวดธุรกิจพาณิชย์ วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

นายนิธิศ ตริวิบูลสิน : 2561 โครงสร้างเงินทุนที่มีความสัมพันธ์ต่อความสามารถในการทำกำไรของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในกลุ่มอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

อัญชลี เมืองเจริญ : 2562 ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการทำกำไรของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย อุตสาหกรรมพลังงานและสาธารณูปโภค.วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย www.set.or.th